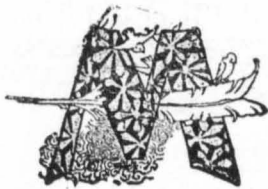

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Α όταν ο Κουχίλλος αντίκρισε τους ανθρώπους, στους οποίους είχε καταφύγει ο εχθρός του, η λύσσα του μεγάλωσε. Ήξερε πια πολύ καλά τι άξιζαν οι δυο εκείνοι κυνηγοί των τίγρεων. Και καταλάβαινε πως θα είχε να κάνει μαζί τους, αποπειρώμενος να δολοφονήσει τον αντίπαλό του.

Ώστόσο, δεν έδωσε παρά γιά λίγα δευτερόλεπτα. Έκαμε τη σήψη, ότι μπορούσε να ξεφύγει τους δυο τρομερούς κυνηγούς, αν πυροβολούσε τον Τιβούριο από μακριά κι' εξαφανιζόταν κατόπιν, τρέχοντας προς την έπαυλη.

Καθώς σερνόταν ανάμεσα στους θάμνους, ένα κλαδί έτριξε έξω-φω. Ήταν το θρόνισμα που είχαν άκουσει οι δυο κυνηγοί κι' είχαν ύποψιαστεί. Μά ο Κουχίλλος άποτραβήχτηκε γρήγορα—γρήγορα μακριά, κι' έτσι δεν τον βρήκε ο Βουαροζέ όταν σηρώθηκε κι' έγραψε δόλωνα.

Έπειτα από μισή ώρα, ο Κουχίλλος ξαναγύρισε. Είδε πως ο Τιβούριος είχε ξετηρήσει και μιλώντας με το Βουαροζέ και σε μια στιγμή τον σημάδεψε με την καραμπίνα του και τον πυροβόλησε.

Ευτυχώς ο νέος έγλύτωσε, γιατί την ίδια στιγμή είχε ριχτεί, όπως γράφουμε, στην άγκαλιά του Βουαροζέ....

Άκούγοντας τον πυροβολισμό και το σφύριγμα της σφαίρας, ο γηραιός κυνηγός έφρένασε άπ' το θυμό του. Ήθελε λοιπόν να σκοτώσουν το Φάβιο του, μόλις τον ξαναβρήκε, ύστερ' από τόσα χρόνια;

Την ίδια στιγμή πινάχτηκε επάνω κι' ο Πέτες.

— Τι τρέχει; φώναξε, άρπάζοντας το όπλο του.

— Κατάρα!... σβήλαξε ο Βουαροζέ. Άλλοίμονο στον άθλιο που θέλησε να σκοτώσει το παιδί μου!... Πάρε το Φάβιο, είπε κατόπιν στον Πέτε, και τρέξε δεξιά. Έγώ θα τρέξω άριστερά. Έτσι θα προφτάσουμε και θα πιάσουμε το δολοφόνο.

Ο Πέτες δεν περίμενε ν' άκούση περισσότερα. Άκολουθούμενος άπ' το Φάβιο—έτσι θα τον άνοιάζουμε πλέον κι' ευθείς—χάθηκε, τρέχοντας ανάμεσα στα δέντρα.

Το ίδιο έκανε κι' ο Βουαροζέ. Γρήγορος σαν την άστραπή, σπάζοντας τους θάμνους που συναντούσε μπροστά του, άδραξε, τυφλός άπ' τη λύσσα της εκδιγής, προς το μέρος άπ' το οποίο είχαν πυροβολήσει έναντί-ον του Φαβίου.

Πηδούσε σαν λιοντάρι τα γαμψάλα και το έβασκάνενο αμά του έξορεινόσε με προσοχή τα πόρξ.

Δεν έβλεπε όμως τίποτε. Εαπλώθηκε τότε κάτω και κώλησε τ' αυτί του στη γή. Άφουγκράσθηκε προσεκτικά και τα αυτιά του άκούσαν.

—Ο δολοφόνος είχε έρι-πος, μοιραυόρισε, σηκώνομενος όρθιος. Μά έγνοια του. Ή καραμπίνα μου θα τον φτάσει, όσο γρήγορα κι' αν φεύγει....

Βέβαιος πια ο Βουαροζέ γιά το δρόμο που είχε πάρει ο δολοφόνος, ριχτηκε χατόπιν του μαινόμενος. Δεν έτρεχε, πετούσε.

Το κυνηγητό αυτό κράτησε πέντε περίπου λεπτά. Έξάφνω ο Βουαροζέ άκουσε καθαρά έπ'ρος του το κάλπασμα άλόων και διέκρινε ανάμεσα στα κλαδιά τη δεινότητα μπλούζα του Ιππένος που έφτανε άδοταχώς.

Ήταν ο Κουχίλλος.

Ο γιγαντόσομος κυνηγός δεν έχασε κενό.

Στάθηκε, στήριξε την καραμπίνα του στον ώμο του, σημάδεψε γρήγορα—γρήγορα τον κινούμενο στόχο και πυροβόλησε.

Μιά κραυγή λύσσας άκούστη

αε ανάμεσα στα δέντρα.

—Τόν χτύπησα! φώναξε εύχαριστήμενος ο Βουαροζέ.

Και χωρίς να σταθή να ξαναγεμίσει την καραμπίνα του, άδραξε με το μεγάλο κυνηγετικό του μαχαίρι στο χέρι προς το μέρος, όπου, κατά τους ύπολογισμούς του, θα είχε πέσει ο Κουχίλλος.

Δεν πρόφτασε όμως να κόψει μερικά βήματα κι' άκουσε αντίκρου του ένα συνθηματικό σφύριγμα. Την ίδια στιγμή, ένα άλογο πέρασε μπρός του χρομετίζοντας λιπαμένα, έκάλασε σ' ένα όμορφο σημείο και γονάτισε. Και τότε είδε ο Βουαροζέ να προβάλλει ανάμεσα άπ' τα φυλλώματα ο Κουχίλλος και να γαντζώνεται πάνω στο γονατισμένο πιά του πιστό ξύο, το οποίο μόλις ένοιωσε τον κύριό του πάνω στη ράχη του, σηρώθηκε άπτόταμα όρθιο και χάθηκε καλπάζοντας ανάμεσα στα δέντρα....

Οι' αυτά έγιναν με καταπληκτική ταχύτητα. Ώστόσο, ο Βουαροζέ σήκωσε την καραμπίνα του γιά να πυροβολήσει έναντίον του δολοφόνου. Μά μια βλαστήμια έξφυγε άνάμεσα άπ' τα σφιγμένα του δόντια. Ή καραμπίνα του ήταν άδειανή. Πάνω στη βιάση του να προφτάσει τον Κουχίλλο και να τον άποτελειώσει με το μαχαίρι του, δεν είχε γεμίσει το όπλο του.

Φρενιασμένος γιά την άποτυχία του, ο Βουαροζέ γέμισε γρήγορα το όπλο του κι' έτρεξε κατόπιν του Κουχίλλου. Στο μέρος που ο κακούργος είχε πέσει, βρήκε την καραμπίνα του.

Αυτό το όπλο χρειάζεται στο Φάβιο μου, είπε.

Και σηκώνοντας την καραμπίνα από κάτω, έξακολούθησε να τρέχει....

Στο διάστημα αυτό, ο Πέτες με το Φάβιο, άγρύ έτρεξαν άρκετά, είχαν σταθεί στο στρώσιμο ενός μονοπατιού και περίμεναν εκεί το πέρασμα του Κουχίλλου.

Ο Πέτες είχε άκουσει όλη την όμιλία μεταξύ του Βουαροζέ και του Φαβίου, πιά στη φωνιά, όπου κάθε άλλο παρά νομασμένος ήταν. Ήξερε πια πως ο νέος ποδοσκε πιά του, ήταν ο Φάβιος Μεδιάνας. Έλτε λοιπόν να μιλήσει κι' αυτός με τη σειρά του και να διαφωτίσει το νέο γιά το παρελθόν του.

—Άκουσέ με, νέε μου, είπε στο Φάβιο ενώ καιροφυλάκτουσαν. Έχε τα μάτια σου καρφωμένα στο μονοπάτι, μήπως φανεί ο κακούργος που σε πυροβόλησε, και συγχρόνως άκουσε τα λόγια που θα σου πώ.

—Σας άκούω, είπε ο Φάβιος.

— Πές μου, δεν θυμάσαι άπολύτως τίποτε άλλο άπ' εκείνα που διηγήθηκες στο Βουαροζέ;

—Όχι, άπολύτως τίποτε. Ήξερα μόνο πάντα, κι' αυτό το μικτικό μου το είχε πεί ή θετή μητέρα μου, ότι δεν είμαι παιδί του Μάρκου Άρελλάνου.

—Και τους δικούς σου τους γονείς δεν τους θυμάσαι, Φάβιε;

—Όχι, άπάντησε ο Φάβιος άναστενάζοντας.

—Τότε θα σου πώ εγώ ό,τι δεν ξέρεις εσύ. Ψηθύρισε σιγά ο Πέτες. Ν' άπαντάς μόνο στίς έρωτήσεις μου σιγά, γιατί στά δάση αυτά ύπάρχουν εχθροί σου θανάσιμοι.... Έχουν και τα δέντρα αυτά....

—Ξέρω τους εχθρούς μου, είπε ο Φάβιος.

—Όχι, παιδί μου, δεν ξέρεις τίποτε. Τώρα θα μάθεις την αλήθεια... Τώρα θα μάθεις ποιος είναι ο πιο θανάσιμος εχθρός σου.

—Ποιός; γιά ποιόν μιλάς; ρώτησε ο Φάβιος.

—Γιά το δολοφόνο της μητέρας σου. Γιά κείνον που σου πήρε τους πύλους, τις τιμές, τα πλούτη σου και τ' όνομά σου.

—Είμαι λοιπόν ευγενής και πλούσιος; ρώτησε ο Φάβιος και συγχρόνως θυμήθηκε τη Ροζαρίτα και σκέφθηκε πόσο θάταν ευτυχής αν μπορούσε να σερύσει μπροστά στα πόδια της τον πλούτο του και την ευγένειά του, πράγματα που έπιθυμούσε να έχη

Ο Κουχίλλος έκάλαξε τώρα προς την έπαυλη...

γ' αυτήν και μόνο γ' αυτήν.

— Εύγενής είσαι ακόμα; συνέχισε ο Πέπες. Το αίμα που κυκλοφορεί στις φλέβες σου, δεν μπορούσαν να σου το πάρουν. Πλούτη όμως δεν έχεις πιά! Σου τ' αραδιάζανε...

— Αδιάφορο! Αποχωρήθηκε ο Φάβιος. Κι' αν τα είχα, τί θα μου χρησίμευαν σήμερα;

— Δεν είχε διάλογο αδιάφορο, επέμενε ο Πέπες. Γνωρίζω μάλιστα δυο ανθρώπους που είναι αποφασισμένοι να σου ξαναδώσουν, διτ' έχασες.

— Αν δεν το κατορθώσουν αυτό, θα προτιμήσουν να πεθάνουν.

— Και ή μητέρα μου; ρώτησε ο Φάβιος.

— Α! ή ανώνυμη της μητέρας σου, κύριε Φάβιε, και ή δική σου, πολλές φορές ενάραξαν τον βίτο του ανθρώπου που σου μιλάει αυτή τη στιγμή, ψιθύρισε με συγκίνηση ο κυνηγός. Πολλές φορές μέσ' στη νεκτερινή σιωπή των δασών, ο άνθρωπος αυτός ένιωσε ότι αντίχρυσος στ' αυτά του ή θρηνητική κραυγή, την οποία είχε ακούσει κάποια νύχτα και την οποία πέσασε για βοήθημα του ανέμου. Κι' όμως ήταν ή έλπιόταν κραυγή της μητέρας σου.

— Μά για ποιόν μιλάς; Ξαναρώτησε ο Φάβιος. Μιλάς για τον ίδιο τον εαυτό σου; Κι' είν' αλήθεια δι' αυτά που μου διηγείσαι;

— Ο Πέπες έσκυψε το κεφάλι του και πρόσθεσε με φωνή υπό-λωφη:

— Μιλώ για κάποιον, που χωρίς να το ξέρει, χωρίς να το θέλει, συνετέλεσε στο φόνο της μητέρας σου...

— Ο Φάβιος ανέσθησε κατάχλωμος κι' έβγαλε μια χειρονομία φρίκης.

— Α! δόν Φάβιε! είπε ο Πέπες με τόνο ζωηρό, μίν καταρίεσαι αυτό τον άνθρωπο. Ή συνειδησί του τον έχει κατασπαράξει με τό-φρεις και μ' ελέγγους πολύ πιο σκληρούς από κείνους που μπορείς εσύ να του απευθύνεις. Κι' είνε πάντοτε έτοιμος να σκοτωθί για σένα.

Τα βίαια λάθη του Φάβιου, που λίγο πριν είχαν κατεναιστεί, τώρα ξαναφουρνώνανε πάλι μέσα στην ψυχή του. Γιατί ενώ ζητούσε να εκδιζηθί τον Άγγελό του, να βρηί το δολοφόνο του και να τον κυνηγήσει, τώρα, έντελως απροσδό-κητα, μάθαινε ότι το αίμα της μητέρας του βρογγίσει, ζητώντας κι' αυτό εκδίκεση, εκδίκε-ση σκληρή...

Ή γλυκειά μορφή της Ροζαρίτας χάθηκε τώρα μέσ' απ' την ψυχή του νέου και τη θέσι της την πήραν ή φρονιζές, ή ματωμένες παρα-στάσεις, που το αίμα του τις ζωντανέανε μέσα του, θολώνοντάς του τα μάτια.

— Γνωρίζεις λοιπόν το δολοφόνο της μητέ-ρας μου; ρώτησε καρφώνοντας το φλογερό του βλέμμα επάνω στο συνομιλήτή του.

— Τον γνωρίζεις κι' εσύ, απάντησε ο Πέ-πες. Κάθισες μαζί του κάτω απ' τα δέντρα του δάσους, έδεληπνες μαζί του...

— Εγώ! Με το δολοφόνο της μητέρας μου! Είνε τρωμερό!...

— Κι' όμως είν' αλήθεια...

— Ας αφήσουμε για μια στιγμή τον Πέπε να διηγείται στο Φά-βιο την τραγική ιστορία που γνωρίζει ο αναγνώστης κι' ας ξανα-γυρίσουμε στο Βουαροζέ.

Ενώ ο γιγαντόσωμος κυνηγός έτρεχε σάν άστρατη, κυνηγώντας τον Κουχίλλο, άκουσε έξαφνα τον κρότο ενός πυροβολισμού.

— Ή καρμπίνα του Πέπε! είπε ο Βουαροζέ. Έπ' τέλους, αυτή τη φορά ο δολοφόνος δεν θα γλύτωσε.

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράσι του κι' αντίχρησε κι' άλλους πυροβολισμούς.

Αυτή τη φορά όμως, ή καρδιά του Βουαροζέ σφίχτηκε από δυ-νατή άγωνία, γιατί ο ήχος του πυροβολισμού του ήταν άγνωστος. Πούδς λοιπόν είχε πυροβολήσει;

Τρελλός από ανησυχία ο κυνηγός, φοβούμενος μήπως πάθει τί-ποτε ο Φάβιος του, άρχισε να τρέφει σάν δαίμονα.

Μά τη στιγμή που έτρεχε με βήματα γιγάντια, στο μέρος όπου νόμιζε ότι θα ήταν ο Φάβιος κι' ο Πέπες, έβρόντησε ένας νέος πυ-ροβολισμός. Δυνατότερη άγωνία κατέλαβε τώρα τον κυνηγό, γιατί κι' αυτή τη φορά ο κρότος δεν έμοιαζε με το γνώριμό του, της κα-ραμπίνας του Πέπε.

— Πέπε!... Πέπε!... Φάβιε!... φώναξε ο Βουαροζέ.

— Έδώ, Βουαροζέ!... Πλησιάσε, άκούστηκε ή φωνή του Πέπε, μέσα στη βαθιά σιωπή που είχε διαδεχθεί τους πυροβολι-σμούς.

— Άλλ' επειδή ο τόνος της φωνής εκείνης ήταν παραγμένο, ή άγωνία του Βουαροζέ μεγάλωσε πε-ρισσότερο.

Συγχρόνως ένας ακόμα πυροβολισμός έβρόντησε μέσα στο δάσος.

— Πέπε! Φάβιε! έβροντοφώνησε ο Βουαροζέ, που είσαστε, τί σ' συμβαίνει;

Μά δεν του έδόθη καμιά απάντησης.

Απόλυτη σιωπή είχε άπλωθει γύρω, μεγαλοπρε-

πής, έπίσημη, τρομερή...

Ο Βουαροζέ έξακολούθηκε να τρέχει φουομανώντας, κι' όταν τέ-λος κοντοστάθηκε κάπου, έβγαλε μια δυνατή φωνή, που συντάραξε όλόκληρο το δάσος.

— Ε!... Πέπε!... Πού είσαι;...

— Έδώ!... Αντίχρησε σου!... άκούστηκε τώρα ή φωνή του Πέπε. Είμαι! Έδώ ο Φάβιος κι' εγώ. Ηούχασε...

Ένα έπιφώνημα χαράς βγήκε απ' τα στήθη του Βουαροζέ, όταν, πλησιάζοντας λίγο από μερικά δέντρα, αντίχρησε το Φάβιο και τον Πέπε που τον περιμέναν.

— Εσύ, Πέπε, ήσουν άσφαλώς πιο τυχερός από μένα, είπτε. Α-κουσα την καρμπίνα σου, Λουπόν!... Τον πέτυχες;

— Αν μιλάς για τον άρχείο με την πέτανη πελούζα, θάχρη βέ-βαια την προστασία του διαβόλου, απάντησε ο Πέπε κοινωνώντας το κεφάλι του. Τούρριξα κι' εγώ, μ'ά δεν τον πέτυχα. Ήσαν μαζί του κι' άλλοι τέσσερες καβαλλάριδες. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο δόν Έστεβάν...

— Εγώ είδα μονάχα τον πρώτο, είπτε ο Βουαροζέ. Νά ή καρ-μπίνα του. Την άρρησε φαίνεται επειδή πληρώθηκε. Μά μήπως πλη-ρώθηκε κι' εσύ; ρώτησε άνυπόμονα πλησιάζοντας τον Φάβιο.

— Όχι, άγαπητέ μου εσπτερα και φίλε, απάντησε ο Φάβιος κι' έπεσε στην άνοιχτή άρχαλή του κυνηγού.

Ο Βουαροζέ τον έσπασε πάνω στο στήθος του με δασυρμένα μάτια.

— Τί καλός που είνε ο μικρός μας Φάβιος! είπτε, καρμινώντας τον νέο που νόμιζε πως τον είχε χαμένο για πάντα.

Και καττάζοντάς τον κατόπι στα μάτια, έ-πρόσθεσε στοργικά:

— Μά γιατί φανίσαι θλιμμένος κι' έτσι ώχρος, παιδί μου; Τί σου συμβαίνει;

— Ο Πέπες μ'ά τα είπτε όλα, απάντησε σοβαρά ο Φάβιος. Ξέρω ότι ο δολοφόνος της μητέρας μου βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώ-πους που φιλοξενούνται στην Ήπειρο.

— Νά, έτσι είνε, έπρόσθεσε ο Πέπες. Άλ-λά που θα μ'άς πάη; Μά την αλήθεια, δεν πι-στεύω να μ'άς ξεφύγη!...

— Ω! άσφαλώς δεν θα ξεφύγη, φώναξε ζωηρά ο Φάβιος.

Οι τρεις άνδρες συνενώθηκαν κατόπι γρή-γορα—γρήγορα και άποφάσαν να πάνε άμέ-σως και να στήσουν καρτέρι στο μοναδικό γε-φύρι, απ' το οποίο θα περνούσε ο δόν Έστεβάν με τη συνοδεία του, για να είσχωρήσει στην παρθένο ζούργα.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Δεν είχαν δάγο ο Βουαροζέ κι' ο Πέπες να νομίζουν πως δεν είχαν πληρώσει τον Κουχίλλο.

Ή σφαίρα του Βουαροζέ τούλάχιστον, είχε πετύχει τον τυχοδιώκτη. Χτύπησε όμως προηγουμένως στα κλαδιά των δέντρων, κι' έτσι, όταν πέτυχε τον Κουχίλλο, είχε χάσει τη δύ-ναμή της και τον έξάλειψε άπ'όλης.

Ο τυχοδιώκτης σωριάστηκε κάτω απ' τ' άλογό του, όπως είδα-με, και θά έφανευετο απ' τον Βουαροζέ, αν δεν τον έβουσε το ξέντο άλογό του.

Οι άλλοι πυροβολισμοί που άκουσε ο Βουαροζέ, ήταν του Βα-ράχια και του Όρσχι. Οι δυο αυτοί τυχοδιώκτες πυροβόλησαν από μακριά έναντιον του Πέπε και κατόπι το βάλεσαν στα πόδια.

Σε λίγο αντίωσαν πιο μακριά και τον Κουχίλλο, ο οποίος έ-κάλαζε προς την Ήπειρο, σέ έλεινόν χάλι. Έτσι καταντροπασμένοι κι' οι τρεις, βρήθηκαν μερδός στέν δόν Έστεβάν και το Διάξ, οι ό-ποιοι τους περιμεναν έφαιτοι μέσα στο δάσος.

Μόλις ο δόν Έστεβάν αντίχρησε το χάλι του Κουχίλλου, μάντεψε άμέσως τί είχε συμβεί. Ο τυχοδιώκτης είχε και πάλιν άποτύχει. Ο Φάβιος δεν είχε δολοφονηθεί.

Ή ύψης του Ίσπανου εύγενούς σκοτείνασε, τα μάτια του άστρα-φαν.

— Κατάρα!... έμουγκρισε.

Και γυρίζοντας κατόπι στον Κουχίλλο, του φώναξε με λύσσα:

— Άρχε!... Δειλέ!... Προδότη, θά πεθάνεις!...

Συγχρόνως σήκωσε την καρμπίνα του κι' έτοιμάστηκε να πυρο-βολήσει τον τυχοδιώκτη.

Λίγα δευτερόλεπτα ακόμα κι' ο Κουχίλλος θά ήταν νεκρός.

Μέσα στη λύσσα της όργης του, ο δόν Έστεβάν λησμονήσε, ότι ή ζωή του ανθρώπου αυτού που ή-ταν πολύτιμη. Γιατί μόνον ο Κουχίλλος ήξερε που βρισκόταν ή Κούλας του Χρισού. Αν τον σκότωνε, ο τυχοδιώκτης θάπαρνε μαζί του στον τάφο το μυ-στικό του.

Εύτυχώς, ο Διάξ άντελήφθη εγκρίτως τις δια-θέσεις του δόν Έστεβάν και πρόσθεσε ν' άράξη την καρμπίνα του απ' την κνήμη.

(Άκολουθεί)

